

TERUGKEER

Laurens Windig

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Auteur & coverfoto © Laurens Windig
Website <http://www.laurenswindig.nl>
Uitgave 2020

VOORWOORD

Deel 1 'DE WEG TERUG' is samengevoegd met deel 2:
'DE WEG TERUG NAAR AMSTERDAM EN DOMRÉMY'.
De beide delen vallen nu onder de verzameltitel 'TERUGKEER'

Deel 1 'DE WEG TERUG' is alreeds als apart exemplaar uitgegeven. Aangezien er geen trilogie in aankomst zal zijn, heb ik de twee delen aan elkaar gekoppeld als één uitgave.

Mijn dank gaat uit naar Ingrid E. Noppen die het redigeren voor haar rekening nam.

Volkomen rust en dan heerlijk indutten als je de hele avond voor de tv zit en naar een spannende speelfilm keek. Sinds Netflix bij ons naar binnen brak wordt er veel meer gekeken dan voorheen het geval was. Wat wil je, als er een hele serie te volgen is en je zo snel mogelijk wilt weten hoe het allemaal afloopt. Voordat je het weet zitten we tot in de late uurtjes te kijken.

Met mijn vrouw is het anders gesteld omdat zij zich minder interesseert in films en series. Ja, 'The Crown' is haar favoriet en het liefst dan 3 afleveringen achter elkaar. Laat ik eerlijk zijn, heeft zij mij ook het Engelse vorstenhuis ingesleurd. En nu naar bed zegt duimelot. Dan moet ik natuurlijk heel voorzichtig zijn dat ik Rianne niet wakker maak. Laat ik mijzelf eerst eens als Bastian Marais voorstellen.

Wij komen en wonen in Amsterdam. Mijn familie komt waarschijnlijk uit Frankrijk, maar dat moet dan al een hele tijd geleden zijn geweest. Ooit heb ik geprobeerd via onze genealogie het een en ander uit te zoeken maar uiteindelijk liep ik dood.

Van mijn beroep ben ik auteur. Het is niet zo dat inspiratie iedere dag voor de deur staat te jengelen, zo werkt het niet. Als ik op een gegeven moment weer klaar ben met het schrijven van een roman, volgt er daarna weer poëzie. Nu lijkt het er misschien wel op dat ik daar ook meteen weer mee aan de slag ga, welnee, dat duurt soms weer een hele tijd.

Er zit in mij veel meer dan alleen maar schrijven en televisiekijken. Als hobby kunstschilder ik ook graag. Geen huisschilder want daar heb ik een broertje aan dood. Als kunstschilder zal ik mijzelf niet willen promoten, maar ben het wel.

YouTube is mijn grote vriend en zing ik 'oldtimers,' songs uit de 40/50er jaren en maak er videoclips bij. Als kind wilde ik graag zanger worden en toneelspeler. Als er visite bij ons kwam dan moest ik altijd even mijn stem laten horen en verzong ik zogenaamde Engelse teksten welke niemand verstond. Mijn moeder was het beste publiek en glimlachte altijd als ik weer optrad in onze huiskamer en een nieuw zangnummer onteerde. Mijn lievelingslied was toentertijd 'From the time you see goodbye' van Vera Lynn. Ik kwam niet verder na de tweede zin: 'From the time you see cheerio.' Mams klapte dan heel hard in haar handen. Zelf wist ik amper wat ik zong.

Zo, dat was dan even mijn persoonlijke introductie en ga ik vanavond eens vroeg naar bed. Rianne laat het zich niet voor de tweede keer zeggen en hoor ik haar alweer de trap oplopen naar boven.

Voordat ik aanstalten maak om haar te volgen en om naast haar te duiken in onze twijfelaar, denk ik toch nog even een slaapmutsje te nemen. Als ik de fles Port wil pakken is er enige twijfel en besluit ik toch haar naar de slaapkamer te volgen, en zie dat zij al heel snel in dromenland vertoefd. Trek mijn kleren uit en duik naakt naast haar in bed.

Naakt slapen blijkt gezond te zijn zodat je goed het lichaam kan laten ademen, en vooral ook kan laten ontspannen. Als ik in bed stap moet ik altijd eerst even naar een prettige lighouding zoeken en is het woelen geblazen.

Zomaar ineens overvalt mij enige misselijkheid en begin te transpireren. Spreek mijzelf toe om op mijn rug te gaan liggen. Krul mijn armen boven mijn hoofd en probeer gelijkmatig te ademen. Voor mijn gevoel wordt de misselijkheid iets minder en sluimer ik zweverig weg.

In de verte hoor ik Rianne vragen of het wel goed met mij gaat. Mijn eigen stem klinkt als een echo achter mij aan en mompel ik dat het prima met me gaat.

Voor mijn gevoel slaap ik nog niet en probeer ik tussendoor het spleetje van mijn ogen te zien of ik nog iets rond de slaapkamer kan ontdekken.

De slaapkamerdeur staat altijd op een kiertje en zie ik dat het groene licht van het nachtlampje in de gang mooi is verspreid. Mocht ik straks eventueel nog naar het toilet moeten gaan is zo'n lichtje in het donker geen overbodige luxe.

Dan is het zover dat ik langzaam wegdrijf in een heerlijk gevoel van rust en stilte. Nog even probeer ik nog eens mijn ogen te openen of ik iets kan ontdekken van het groenige licht in de hal. Het is een piepklein groen lichtje dat nu zomaar verandert in een wat zacht lokkend licht.

Het is alsof ik omhoog oprijds van onze twijfelaar en ik traag richting het lichtje glijd. Ik vraag ik mij af of het lichtje naar mij toe schuift onder het geluid van het schitterende vioolconcert 'Adagio for Strings' van Samuel Barber. Ik smeeek onhoorbaar of het orkest alsjeblieft wil blijven doorspelen.

Hier ben ik en hier blijf ik. Dit gevoel wil ik voor eeuwig bij me houden en luister ik naar de zaligheid van het vioolorkest. Met halfgeopende ogen lijkt het net alsof mijn gehele naakte lichaam via een tunnel naar het heelal drijft. Onder het zweven en de muziek door herinner ik mij een stuk eigen geschreven poëzie, welke zich als een wervelende gele lichtkrant langs mijn halfgesloten ogen voorbij walst:

Het licht tilt op
 laat gewichtloos zweven
 door haar eeuwigheid
 geen dag en geen nacht
 alleen rust en stilte
 van ademloze heerlijkheid

voel het zweven hoog en laag
 regelend op eigen kracht
 langs glanzende planeten
 die stralend welkom heten

fluisterend...
 je had het kunnen weten
 je wil voert langs je eigen tijd
 nergens meer je aan
 steeds weer verder gaan
 absolute stilte is er niet
 geluid blijft altijd hoorbaar
 onverklaarbaar helder

kalm drijvend, tijdloos zwevend
 geheel op eigen kracht
 zeilend glijden, nergens doe je aan
 vreedzaam onverstoorbaar
 verder gaan.

Van het ene op het andere moment zie ik mijzelf van bovenaf liggen op een soort van vliegend tapijt, dat de vorm aanneemt van mijn lichaam in een makkelijk achteroverzittende slaaphouding. Ik beleef mijn poëzie nu figuurlijk voor een tweede keer. En dat niet alleen, zonder een woord te zeggen luister ik naar mijn eigen stem die vraagt of ik verder wil gaan. Er komt geen woord en geluid uit mijn mond en toch ga ik verder, maar waarheen? Alleen al het zweven brengt een zacht geluid met zich mee alsof de wind mij vooruit drijft. Weer zegt mijn eigen stem dat wij naar rechts afslaan en dat het enige verbazing bij me zal opwekken. Zonder een woord te zeggen stem ik overal mee in. Mijn uitgetreden stem blijkt zeer tevreden en vindt dat ik een makkelijk persoon ben. Of dat werkelijk zo is betwijfel ik en voel wel dat mijn stem zwakker wordt. Vermoeidheid slaat toe en geef ik mij maar al te graag over aan het slapen.

‘Natuurlijk moet jij je gewoon aan de slaap overgeven want wij hebben nog heel wat afstanden te gaan voordat wij het zwarte gat bereiken.’

Plotseling ben ik weer klaar helder en is te horen dat de stem die nu mijn denken beantwoordt niet meer mijn stem is. Ik wil ook wel weer eens iets terugzeggen uit mijn eigen geest, en vooral ook iets vragen, maar dat lukt nog steeds niet.

‘Dat maakt helemaal niets uit, jij weet nu toch dat ik alles uit jouw geest kan oppikken en zo nodig kan beantwoorden en uitvoeren? Denk maar!’

‘Waarom naar het zwarte gat?’

‘Vanuit het zwarte gat wordt alles geregeld. Jij bent nu aan het terugkeren of liever gezegd bezig met de wedergeboorte en dat wordt allemaal via het zwarte gat geregeld. Niet iedereen is blij met een reïncarnatie en willen alleen maar rust. Bij jou ligt het anders. Ik voel dat jij aan het leven bent verknocht.’

‘Absoluut, maar ik vraag mij nu af waar ik ben?’

'Jij bent aan de overgang, natuurlijk niet het climacterium oftewel de menopauze die vrouwen moeten ondergaan, nee, jij bent op dit moment aan het reïncarneren. Zoals ik al eerder zei, ben jij bezig met de wedergeboorte, vandaar dat wij naar het zwarte gat gaan. Begrijp jij nu wat ik bedoel?'

'Nog niet helemaal, ben ik dan nu gestorven?'

'Nee, mijn jongen, jouw lichaam wel, maar niet jouw geest. Met jouw geest ben jij uitgetreden en laat jij het omhulsel achter. Jij hebt nu nog voor even enkele herinneringen, maar niet meer zoveel als voorheen.

Er zijn soms uitzonderingen na de wedergeboorte, en kan het zijn dat jij in een flits seconden terugkeert naar een vorig leven, of misschien wel vorige levens. Zo'n moment kan zelfs bewust plaatsvinden. Het is zelfs mogelijk dat een geliefd levend persoon op aarde zo'n verschijning zou kunnen waarnemen. Meestal is zo'n verschijning spiritueel vóór, of tijdens de slaap mogelijk. Ook kan het gebeuren dat nabestaanden bepaalde tekens krijgen van een pas overgegangene geest. Bijvoorbeeld een fotolijstje dat plotseling omvalt of iets anders dat niet te verklaren is. Het heeft altijd iets te maken met verlangen naar een overleden persoon. Is het nu wat duidelijker?'

'Dat wel ja maar alleen wil ik nu nog weten wat er met onze geest gebeurt?'

'Dit is een zeer doortastende vraag wat betreft jouw denkvermogen. Een geest van de mens en vooral de intelligentie, is het meest belangrijke welke geheel is gebaseerd op het voortbestaan, ontwikkeling en bouwsteen van de wetenschap.

De geest-opbouw van een gereïncarneerde kan zelfs leiden tot hoogbegaafdheid. Hoe zit het met kwade geesten die alles terroriseren? Dat is het grootste minpunt dat er bestaat in het leven. Die geesten zijn niet uit te roeien.

Het zijn duivels die overal rondwalen en niet in bedwang te houden zijn. Er bestaat tot op heden geen hogere macht die duivels kunnen vernietigen op welke wijze zij weten door te dringen in het zwarte gat, is onverklaarbaar. Wetenschappelijk is niets bewezen.'

'Dus als ik het goed begrijp is de duivel machtiger dan de allerhoogste? Of worden duivels in standgehouden om de mensheid bewust te maken wat goed en kwaad is. Als dat zo is klopt er niets van. Als er geen duivels zouden zijn, is er ook geen kwaad, toch?'

'Dat is waarschijnlijk het geheim van de smid die niemand ons kan uitleggen, dus laten wij het hier maar bij houden. Nog even en dan zijn wij gearriveerd aan het zwarte gat.

Het zwarte gat wordt door geleerden divers benaderd en zou alles vernietigend kunnen zijn als je daarin terecht zou komen. De ander kant van de medaille zegt, als je daarin terecht zou komen, het eeuwige leven zou hebben. Ik benader het laatste. Als men reïncarneert is het niet eenmalig en zou het meermalig kunnen zijn. Zelfs binnen een bepaald genealogisch geslacht: van de een in de ander.

Het zwarte gat zou daarin bijdragen. De gereïncarneerde is het zich niet bewust, en zou hij of zij dat wel zijn, is het een enorm groot wonder.

Vaak komt het pas tot uiting al een gereïncarneerde zich opent voor een hypnose sessie en dan nog is de persoon in kwestie zich er niet van bewust. Nu is het moment daar dat het zwarte gat jou verwelkomt. Kom maar verder, jongen. Ik laat het hierbij. Jij zult ontwaken in jouw wedergeboorte!'

Celine Bonnet en haar echtgenoot Marcel Le Grand zijn beiden geboren in Domrémy-la-Pucelle. Het is een mooi dorpje in de streek Lorraine te Frankrijk. Het ligt aan de rivier de Maas.

Na hun huwelijk zijn ze in Parijs gaan wonen waar Marcel al enige jaren medewerker is van een van de grootste banken in Frankrijk: Société Générale. Hun zoontje Alain heeft Parijs als zijn geboorteplaats, hij is er 10 jaar geleden geboren.

'Zeg maar wat jij wilt Alain dan ga jij met mamma vandaag iets leuks doen. Misschien vind jij de speeltuin leuk, maar wij kunnen ook naar het park Champ de Mars gaan om te kijken hoe hoog de Eiffeltoren wel niet is? Vind jij dat soms leuker?'

'Ja, dat vind ik heel leuk. Weet jij hoe hoog de toren is?'

'Natuurlijk weet mamma dat, anders zou ik het toch niet aan jou vragen?'

'Zeg het dan? Pappie weet het niet hoor. Echt niet. Pappie weet heel veel dingen niet als ik het hem vraag, want dan moet hij altijd eerst op zijn mobieltje kijken!'

'Papa weet het wel, Alain. Hij kijkt gewoon op zijn mobieltje om even te checken of hij jou het goede antwoord geeft!'

'Wat betekent checken dan?'

'Nou, dan controleert hij gewoon even of het wel goed is voordat hij het tegen jou zegt!'

'Maar als hij zijn mobieltje nou niet had meegenomen, wat dan?'

'Dan had hij het ook wel geweten, denk ik.'

'Dat denk jij, maar jij weet het dan echt niet zeker, mamma?'

'Zullen wij dan maar gaan, schattie?'

'Ja, maar wel naar de Eiffeltoren, hoor!'

'Ja, beloofd is beloofd. Stap nu maar vlug in de auto want anders heeft het geen zin meer om te gaan. De tijd gaat zo snel!'

'Ben jij toen je nog klein was, ook weleens met mijn opie en omie naar de Eiffeltoren geweest?'

'Nee schattie toen woonden wij nog in een klein dorpje. Daar gingen wij ook weleens picknicken bij een klein meertje waar wij zomers ook konden pootjebaden.'

'Wat is pootjebaden?'

'O, dan gingen wij gewoon aangekleed met alleen onze voeten in het water, maar wel natuurlijk met onze schoenen en sokken uit. Als het heel mooi weer was dan bleven wij daar de hele dag en gingen wij ook picknicken tot een uur of vier, daarna gingen wij gewoon weer naar huis.'

'Picknicken? Wat is picknicken?'

'Dat is gewoon een maaltijd die opa en oma dan meenamen in een mand en dan aten wij dat daarop. Wij namen ook iets te drinken met ons mee.'

'Zullen wij dat ook een keertje doen? Toen ik nog groot was deden wij dat nooit'

'Hoe groot bedoel jij, schattie?'

'Nou gewoon, groter dan nu. Hoe groot weet ik niet meer, want dat is al heel lang geleden toen er nog geen Eiffeltoren was.'

'Dat heb jij misschien wel gedroomd want de Eiffeltoren is er allang lieverd, voordat jij geboren werd.'

'Maar hoe groot isie dan?'

'De toren is ongeveer 317 meter hoog.'

'Oei, dat is groot, echt waar?'

‘Echt waar, Alain’

‘Ik dacht dat hij pas was gebouwd?’

‘Nee Alain, de Eiffeltoren is allang geleden gebouwd binnen 3 jaar, vanaf 1887 tot en met 1889 dus hij is wel meer dan 130 jaar oud.’

‘Zie je nou wel dat hij er nog niet was toen ik werd geboren. Hij is pas gebouwd toen ik 3 jaar was?’

‘Oke Alain, jij je zin.’

‘Zullen wij anders even naar het dorpje Domrémy-la-Pucelle gaan waar jij en papa geboren zijn? Dan gaan we ook even langs jouw vader en moeder: opa en oma Bonnet. Daarna ook even naar papa’s vader en moeder: opa en oma Le Grand, want ik ben daar nog nooit geweest?’

‘Zijn er wel geweest, Alain, maar dat weet je niet meer. Wij gaan een andere keer, want het is niet naast de deur.’

‘Waar ligt dat dorpje dan?’

‘In de Vogezes en moeten wij ongeveer 5 uur rijden, dat is veel te ver en voor mamma veel te zwaar. Vergeet niet dat we ook nog terug moeten?’

‘Maar we kunnen daar dan toch blijven slapen! Waarom komen mijn opa’s en oma’s nooit eens een keertje bij ons logeren?’

‘Omdat wij amper tijd hebben, Alain. Wij hebben ook geen extra slaapkamers. Zo af en toe telefoneren wij wel met elkaar. En weet je, ze zijn al behoorlijk op leeftijd en blijven dan gewoon liever thuis. Begrijp je dat?’

‘Nou, dat is heel zielig, hoor.’

‘Dat is het ook, maar als je ouder wordt krijg je vaak gezondheidsproblemen.’

'Krijgen wij dat ook?'

'Dat hoeft niet altijd, maar het kan wel.'

'Hoe heet dat dorpje ook alweer waar ze wonen, mamma?'

'Domrémy-la-Pucelle, Alain, en nu wil mamma dat jij even je mond houdt, ja? Jij vraagt me het hemd van mijn lijf. Kletskaus! Wij gaan naar de Eiffeltoren en nu is de kous af, hoor je me?'

'O ja, dat dorpje ken ik ook heel goed. Jij bent toch niet boos op me hè, mamma? Ik wil het allemaal zo graag weten? Jij moet mij gewoon antwoord geven als ik je iets vraag, dat zeg je ook altijd tegen mij!'

'Sorry lieverd, al die vragen worden mij allemaal iets te veel, vergeet niet dat ik goed op het verkeer moet letten. Mamma begrijpt je heus wel dat jij alles wilt weten, jij zit niet voor niets op school. Jij moet nog heel veel leren en daarna ook nog eens een keer, bijvoorbeeld Franse vaderlandse geschiedenis.'

'Ja, maar ik weet al heel veel hoor van vroeger.'

'Begrijp ik, Alain, maar een vroeger heb jij nog niet want daar ben je nog te jong voor.'

*'Nou, ik ben al oud hoor, wel 10 jaar.
Gaan wij ook met een lift in de toren naar boven?
Dat lijkt me heel vet om over Parijs te kijken.'*

'Dat lijkt mij ook wel leuk, zelf ben ik nog nooit in de toren geweest. Als wij snel een parkeerplaats kunnen vinden ben ik tevreden. O, kijk, die Tesla parkeert uit de achterste rij, wat een geluk!'

'Joepie, wat is een Tesla voor auto?'

'Dat vertel ik je nog wel een keer. Kom maar dan lopen we gezellig met z'n tweetjes naar de ingang van de toren, ik zie gelukkig niet zoveel mensen die staan te wachten, dus wij gaan snel met

de lift naar de top. Kijk eens, voor de kassa staat niemand te wachten. Vind jij het ook zo spannend, Alain?’

‘Heel spannend mamma, als ik helemaal boven in de toren sta, ben ik heel dicht bij de hemel. Ja hoor, we gaan naar boven. Het kriebelt in mijn buik?’

‘O, daar wen je heel snel aan hoor. Ik had dat ook in het begin. Wij zijn al boven.’

‘Jeetjemina, mamma, kijk eens naar boven? Oei, we zijn nu echt bijna in de hemel.’

‘Nou, dat duurt nog wel een tijdje, man. Eigenlijk moeten we zeggen: het heelal of universum, Maar kijk eerder eens naar beneden dat is veel interessanter dan naar boven. Wij zijn niet voor niets op de Eiffeltoren.’
kijken. Boven zie je niets.’

‘Boven zie je echt wel wat hoor, sterren en planeten en zo!’

Het dringt Celine nu pas door dat er iets niet klopt wat Alain zo tussendoor aan haar vraagt en tegen haar zegt. Het weerhoudt haar niet om eens goed op Alain zijn uitspraken te letten. Is het wel verstandig als hij op bepaalde momenten weer met die fantasie uitspraken komt, in zijn verhaal mee te gaan?
Ze zal het dan toch eerst met Marcel moeten bespreken wat hij ervan vindt.

‘Kijk mamma, daarbeneden op dat bankje daar, waar die meneer en die mevrouw zitten, daar zat ik ook vaak?’

Celine vindt dat ze toch met zijn verhaal mee moet gaan.
‘Dat is toevallig schat, dat jij het nog weet? Wat deed jij daar dan?’

‘Toen de toren er nog niet was bedoel je? Nou, dan schreef ik altijd korte verhaaltjes en gedichtjes, maar wat voor verhaaltjes weet ik niet meer. Het zullen wel niemendalletjes geweest zijn. Ik schreef geloof ik van alles en nog wat?’

Celine krijgt plotseling een flashback of 'Déjà-vu', hoe je het ook noemen wilt, dat ze met Marcel in Lissabon was en geen enkel probleem had met het vinden van het metrostation. De stad voelde haar zo vertrouwd ondanks dat ze er niet eerder waren geweest. Waar ze zich ook begaven, ze liepen er zowat blindelings naartoe. Marcel begreep er niets van en zichzelf trouwens ook niet. Hij maakte toen al een grappige opmerking over de fenomenen reïncarnatie en 'Déjà-vu'. Deze twee projecteert ze nu enigszins op haar zoontje Alain, waarvoor men tot op heden nog geen sluitende wetenschappelijke verklaring voor heeft. Vanavond wordt het vast en zeker het onderwerp van gesprek.

'Ik weet alweer waar ik op dat bankje over schreef mamma, zal ik het zeggen?'

'Natuurlijk schat, zeg maar.'

'Dat er zoveel arme mensen zijn en moesten bedelen om te kunnen overleven. Dat is heel erg, hoor. In onze straat lagen ook altijd heel veel bedelaars.'

'Ja, dat is zeker verschrikkelijk. Stel je eens voor dat het hier nog zou gebeuren. Er zijn wel bedelaars, maar niet zoveel meer als toen, waar jij over schreef. De tijden veranderen en hebben mensen het nu gelukkig veel beter dan die mensen in jouw verhaal, Alain. Ook zijn er nog landen waar het nog wel veel voorkomt. Weet jij nog toen jij klein was en een weekje bij tante Elize logeerde? Papa en ik zijn toen ook een weekje naar San Francisco in America geweest, daar liggen de mensen nog steeds overdag gewoon op straat te slapen! Wij hadden ergens gegeten en er was nog wel wat eten over. Ik stelde voor om het restant mee te nemen en toen hebben wij dat aan een zwerver gegeven. Hij was heel dankbaar. Kom schat, we gaan weer naar beneden. Heb jij nog wat in gedachten waar wij eventueel naartoe kunnen gaan, of ga je je liever weer richting huis, dan zijn we de verkeersdrukte net voor. Heb jij het leuk gevonden?'

'Ja, heel leuk en vooral dat we met de torenlift zo snel naar boven vlogen, dat vond ik het meest toffe, hoor mama.'

Onderweg naar huis krijgt Celine het maar niet uit haar hoofd op welke manier Alain af en toe reageert vanuit zijn zogenaamde vroegere belevenissen. Zij probeert bij zichzelf na te gaan of hij ooit eerder iets heeft uitgesproken dat in een bepaalde fantasie richting verwees. Wat zij wel apart vindt dat Alain thuis soms onder het spelen door een liedje zingt van een paar woorden en de rest prevelt: ~ de weg terug ~ Ze vraagt hem dan wat voor liedje hij zingt. Dan denkt hij na en antwoordt dan: 'Dat weet ik eigenlijk niet, zomaar wat.'

Nu Alain in bed ligt kan Celine de spanning haast niet verdragen en opent direct een gesprek met haar man Marcel.

Ze vertelt hoe de dag met hun zoon is verlopen en geeft hem haar visie. Marcel luistert aandachtig en valt zijn vrouw niet in de reden. Soms valt er wel even een stilte.

Marcel raakt en tikkeltje geïrriteerd,' jij overvalt me er wel mee Cel. Overviel het jou vandaag allemaal tegelijk of waren er voorheen meer momenten dat jij het gevoel kreeg dat er iets niet klopte?'

Celine trekt haar armen over elkaar. 'Heb jezelf eigenlijk terloops weleens iets opgemerkt dat je dacht dat er iets niet klopt, of zo?'

'Het enige is dat ik het soms wat lastig vind,' zegt Marcel, dat hij 's nachts soms zo vreselijk begint te schreeuwen.

Nachtangsten hebben wel meer kinderen. Vergeet niet dat ze veel moeten verwerken als ze wat ouder worden.'

Celine kijkt Marcel vragend aan: 'Denk jij dat we eens met een kinderarts moeten gaan praten of moeten wij het nog even aanzien?' Marcel gaat verzitten en kijkt wat bedenkelijk.

'Oké, laten wij het nog even aanzien en als het nodig is noteer jij als hij weer iets opmerkelijks zegt. Wat denk jezelf? Uiteindelijk viel vandaag bij jou pas het kwartje dat er misschien iets met hem aan de hand zou kunnen zijn, toch?'

Celine slaakt een diepe zucht. 'Je hebt gelijk, en weet je vandaag barstte gewoon de bom en kwam alles er tegelijk uit, maar het klopt niet! Alles lijkt mij zo vreemd. De samenspraak die wij hadden leken zo gescheiden en viel er telkens een ruimte tussen die van hem en van mij, zonder een bepaalde handeling.

Ze waren zo zichtbaar als teksten in een boek welke in elkaar overliepen van cursief naar recht. Alles was onwerkelijk, of hij mij meetrok in zijn gedachtewereld.'

De dagen nadat de bom was gebarsten, zoals Celine het benoemde, bleek het rustig rondom Alain zijn uitspraken.

Het heeft haar wel enige moeite gekost om goed op te letten of zij iets bijzonders bij hem kon ontdekken waarvan zij dacht dat het niet klopte. Langzamerhand verdween Celine haar opletendheid.

Alain komt op het idee eens geen televisie te gaan kijken en stelt voor met zijn drietjes eens zijn geliefd vragenspel 'Triviant' te gaan spelen. Het spel bevat 2400 vragen verdeeld over 400 kaarten in zes verschillende categorieën. Over het algemeen worden er veel vragen gesteld over geschiedenis en Aardrijkskunde. Celine en Marcel gaan akkoord en het wordt echt een leuke avond. Alain weet verbazingwekkend veel over geschiedenis. De tijd snelt voort maar omdat het zaterdag is maakt het niet zoveel uit. Zondags kan er altijd nog wat uitgeslapen worden programmeert Alain lachend.

Inderdaad werd er goed uitgeslapen. Marcel duikt als eerste uit bed en loopt meteen naar de keuken om koffie te zetten, wat altijd zijn eerste aanzet is. Er is geen artikel wat Marcel overslaat uit zijn zondagochtend krant 'La Croix'.

Vanuit de kamer hoort hij het lichte gesnurk van Celine en verschijnt er een glimlach rond zijn mond. Alain ligt waarschijnlijk nog in dromenland.

Uiteindelijk rond een uur of tien sloft ook Celine de kamer in. Ze ziet er nog wat slaperig uit en wrijft wat ongegeneerd door haar haren en tussen haar benen.

Marcel moet grinniken, wat Celine hem niet in dank afneemt.

'Wat ik doe is niet te vergelijken met als jij vanuit het bed krabbede kamer binnenkomt,' lacht ze.

'Ja, ja, Je zal niet weer wat hebben.' lacht hij, 'wil je koffie?'

'Ja graag,' gaapt Celine, 'ons kind ligt ook nog op apegapen, ik zal 'm zo even roepen. 'Ik geef hem geen ongelijk en snurken kan hij ook,' grinnikt Marcel.

'Als je zag hoe hij in het spel zat en vooral ook in de vragen opging. Jeetje wat weet dat joch veel. Wacht maar, ik roep 'm wel even.' Marcel doet de slaapkamerdeur open en ziet dat Alain al klaarwakker is. Hij ligt ontspannen met zijn armen achter zijn

hoofd gekruld en lacht naar zijn vader. 'Lekker geslapen man?' vraagt Marcel. 'Dat kun je wel zeggen Pa.' antwoordt Alain.

Op dat moment schrikt Marcel zo heftig dat hij geen woord kan uitbrengen. Als versteent met zijn hand nog op de deurkruk kijkt hij met grote ogen naar Alain: eerder van schrik dan uit verbazing: 'Mamma Mia, wat is er met jou aan de hand?'

Dan volgt er een doodse stilte en roept Celine vanuit de kamer, 'is er iets?'

Marcel staat nog steeds in de deuropening van Alain zijn slaapkamer en is nog steeds niet instaat te antwoorden, maar Alain wel. 'Nee hoor mamma er is niets, papa moet nog even bijkomen.' Celine staat op en rent door de hal naar de slaapkamer van Alain. 'Ben jij weer gekkigheid aan het uithalen met je vader, doe gewoon grapjas, alsjeblieft.'

Alain reageert niet op wat Celine tegen hem zegt en gaat rechtop zitten, en lacht zijn moeder toe. 'Mamma, jij spreekt wel tegen een bijna volwassen zoon, weet jij dat wel? Dat moet jij toch kunnen horen aan mijn stem? Ik kreeg vannacht al de baard in mijn keel? Het is natuurlijk wel even wennen geblazen, toch?'

Celine omarmt Marcel en staat perplex naar Alain en dan weer naar Marcel te kijken, die nog steeds met een mond vol tanden naar Alain kijkt en dan weer naar Celine.

'Jullie zullen toch aan mijn transformaties moeten wennen. Begrijp me goed dat ik op mijn 10^e jaar supersnel volwassen aan het worden ben. Zomaar van het ene moment op het andere moment sla ik mijn schooltijd over van kind naar adolescent en puber. Pubers zijn leuk en vooral als je ze begrijpt. Nu ben ik kant en klaar volwassen. Het is zelfs zo dat ik mijn reïncarnatie bewust geworden ben. Wat denken jullie ervan hoe ik mij voel en wat het allemaal voor mij betekent?' Celine en Marcel staan nog steeds omarmd te huilen. 'Het is alleen zo jammer,' zegt Alain, 'dat het nu allemaal achter elkaar gebeurt. Jullie beiden hadden het hele proces al vergeten, en dachten dat er niets met mij aan de hand was! Kom nou maar tussen de deurposten vandaan en probeer wat tot bezinning te komen. Ga lekker naar de kamer, dan zal ik mij even omkleden. Jullie lopen ook nog steeds in je nachtgoed te paraderen. Nog steeds helemaal van streek keren Marcel en Celine zich snotterend naar de kamer. Alain kruipt snel onder de douche en als hij zich even later wil afdrogen, houdt iets hem tegen. Hij kan zich niet omdraaien en bekruipt

hem een eigenaardig gevoel omdat hij ineens niet meer in de spiegel durft te kijken. Hij herstelt zich snel en ontwijkt de spiegel of het de gewoonste zaak van de wereld is.

‘Als jullie ook nog willen douchen, dan kan dat hoor. Ik ben klaar.’

Even later zitten ze met elkaar aan het ontbijt en wordt er bijna niet met elkaar gesproken. Waarschijnlijk was de schok te groot. Alain voelt zich geroepen als eerste een gesprek aan te gaan. Überhaupt wordt er onder het eten weinig met elkaar gesproken. ‘Het Triviant was leuk gisteravond en verbaasde het mij dat jullie zoveel weten uit de historie en ik daar gewoon in mee ben gegaan. ‘Marcel haakte direct wat vrolijker in ‘Dat hadden wij nou ook met jou, Alain. Ik zei nog tegen mamma dat het mij zo opviel. Ik begrijp nu heus wel dat het de normaalste zaak van de wereld is wat jij meegekregen hebt uit het verleden. Begrijp mij goed dat mamma en ik daaraan moeten wennen. Het grote voordeel is, als je het zo mag noemen, dat jij je eigen taal spreekt, en niet ineens bent omgeswitcht in een andere taal?

Voor hetzelfde geld spreek jij wel andere talen en pas jij je taalkundig bij mensen gewoon bewust of onbewust aan.’

Alain denkt even na. ‘Weet je Pa, dat moet ik allemaal nog afwachten of dat werkelijk zo is zoals jij dat zegt? Het staat bij mij ook nog in de kinderschoenen.’

Celine komt tussen beiden. ‘Wij wachten wel af, Alain, hoe het zich allemaal ontwikkeld. Papa en ik hebben er een duidelijk beeld van gekregen. Het is gewoon logisch dat wij open moeten staan van wat ons te wachten staat en dat geldt ook voor jou. Komen wij er op een of andere manier niet uit, dan zoeken wij gewoon hulp bij een deskundige op dat gebied.’

Bij mijn eerste ervaring met jou bij en op de Eiffeltoren, ben ikzelf meteen aan de slag gegaan om iets te weten te komen over therapeutische mogelijkheden.

Een aantal artsen hebben zich gespecialiseerd in 'regressietherapie'. Volgens deze doctoren ligt de oorzaak van problemen in het huidig leven bij traumatische gebeurtenissen uit een vorig leven. Onder hypnose kan men de herinneringen aan vorige levens naar boven brengen en herbeleven.

Bij jou ligt het anders, aangezien jij je het al bewust bent. Wij mogen ook niet vergeten dat reïncarnatie slechts één mogelijke

verklaring voor bovenstaande fenomenen is. Voor de spontane herinneringen van jonge kinderen bestaan ook andere theorieën. Men benoemt het soms 'collectief onderbewustzijn'. Deze alternatieve verklaringen zijn echter niet beter te bewijzen dan reïncarnatie. Duidelijker zou ik het niet kunnen uitleggen, Alain.

Indien reïncarnatie bestaat geeft dit ons leven een ander perspectief. Het betekent dat niet alles ophoudt bij de dood en wij door de eeuwen heen steeds weer nieuwe levens leiden in andere omstandigheden.

Daarbij doen wij telkens weer nieuwe ervaringen op en leren wij steeds nieuwe dingen.

Dit idee is voor de ene geruststellend, voor de andere beangstigend. Het kan rust geven als niet alles ophoudt bij de dood en het leven niet zo zinloos is als het soms lijkt.

Reïncarnatie zou ook een heel ander perspectief werpen op onze huidige leefwijze. Op die manier wordt de wetenschap alleen maar opgebouwd.' Alain luistert aandachtig: 'Mijn complimenten mam, dat je dat meteen bent nagegaan. Dan weet jij het ook meteen, Pa. Laat mamma maar schuiven want ze is niet op haar achterhoofd gevallen.'

Dan komt Marcel uit de bocht. 'Maar even iets anders, hoe doen we het nou met school? Ik kan mij voorstellen als hij daar zijn stemgeluid laat horen, dat binnen de korts mogelijke tijd de wereld op zijn kop staat?' Celine komt met een idee. 'Zou jij een beetje toneel kunnen spelen, Alain? Stel, dat jij gewoon naar school gaat, zou jij je dan een andere stem kunnen aanmeten, bijvoorbeeld een kinderstem of zo?

Stel dat je per ongeluk weer de laagte ingaat met je nieuwe stemgeluid, verzin je gewoon een smoes, bijvoorbeeld dat jij het in je keel hebt, of zo? Of weet jij een andere manier om iets te verdoezelen?'

Marcel staat op en zegt tegen Celine: 'Kom nou gauw, jij maakt hem effe! Moet die jongen een aantal jaren de clown spelen, dat houdt hij toch nooit vol. Wat wel een mogelijkheid zou zijn, dat hij zich gewoon goed concentreert op het volume van zijn stem, ik zeg maar wat.

Zou dat kunnen, Alain? Zeg zelf eens wat?' Alain slaakt een diepe zucht: 'Weet je, laat het nou maar aan mij over want het komt allemaal goed, alsjeblieft zeg!'

Het is echt niet zo dat Alain de volgende dag met lood in zijn schoenen naar school gaat. Hij wordt met alle plezier door zijn klasgenoten verwelkomt. Het is de normaalste zaak dat ze tegen elkaar vertellen wat ze in een weekend hebben gedaan. Meestal is het sporten en grootouders bezoeken.

Af en toe naar de bioscoop en niet te vergeten huiswerk maken. Een onderwerp kiezen welke onderwijzers op school hebben bedacht en je voorbereiden op een spreekbeurt. Voor vandaag heeft Alain voor zijn spreekbeurt de Franse chansonnier Paul-Alain Leclerc gekozen, de zanger heet eigenlijk Julien Clerc en die vindt hij wel tof mede doordat zijn vader ook een grote fan van hem is en bijna al zijn cd's heeft.

Na zijn spreekbeurt is de juf vol lof over Alain en hoe goed hij het heeft verteld. Zelf had hij verwacht minstens een tien met een griffel te krijgen en een zoen van de juffrouw. Maar ze gaf hem alleen maar een schouderklopje.

Niemand van zijn klasgenoten inclusief de juf hebben maar iets gemerkt dat Alain zijn stem was veranderd dus nu geeft hij zichzelf maar een extra schouderklopje. Hij heeft er niets voor hoeven doen omdat hij tegen zichzelf had gezegd: 'Doe maar gewoon dan doe je gek genoeg,' en het heeft prima geholpen.

Die zoen van de juf wilde hij helemaal niet, want hij vindt haar gewoon een zeikwif die ook nog een keer uit haar straatje stinkt, o, zo!

Pa en ma zijn zo blij als een klein kind dat ze op school niets aan mijn stem hebben gemerkt. Als ze het wel gemerkt zouden hebben dan had ik gewoon gezegd dat ik vervroegt de baard in mijn keel heb gekregen.

Alain is er heus wel een beetje trots op dat hij exact weet, via wat hokus pokus, dat hij zijn stem kan veranderen.

Het had niets te maken met de baard in zijn keel die nog niet eens was ingetreden. Thuis vertelde hij uitvoerig over zijn spreekbeurt: Julien Clerc.

Zelf voelt hij zich niet zo volwassen, maar ook geen adolescent en puber. Wat hem dwars zit is de spiegel, waarin hij niet durft te kijken ondanks dat hij zich bewust is van zijn reïncarnatie.

Jezelf spiegelen en de angst om het te doen vindt hij toch een logische gedachtegang.

Het beangstigt hem als hij nu echt in de spiegel zou kijken en zichzelf niet zou kunnen zien. Hij herinnert zich wat hij ooit heeft geschreven op het bankje in Parque Champ de Mars, waar hij vroeger zijn gedichten schreef en korte verhalen.

‘Weer die spiegel en mijzelf zien? Ik spiegel mij en zie geen ogen en mond. Ik denk, maar zeg niets en hoor niets. Ik zie gewoon niet mijn evenbeeld in sereen onzichtbaar glas. Als mijn vinger mijn gelaat streelt verandert mijn incarnatie onzichtbaar mee. Nooit en te nimmer spiegel ik mij in water. Al zou ik het op dit moment willen, zou ik het niet eens durven. Dus dan spiegel ik mij niet in helder water omdat het leeft en ik ben een levenloze reïncarnant.

Mijn ouders zijn benaderd door het hoofd van mijn school voor een afspraak. Ik heb er geen prettig gevoel bij, niet dat ik er nou een bende van heb gemaakt of dat men twijfelt aan mijn stemgeluid. Mijn moeder maakt zich meer zorgen dan mijn vader die geen idee heeft waar het hoofd van de school het over zal hebben. Ik ben lekker vroeg naar mijn bed gegaan.

‘Komt u binnen, meneer en mevrouw Le Grand,’ verwelkomt het schoolhoofd de heer Dupré de ouders van Alain. Dupré vervolgt: ‘Neemt u plaats, wilt u misschien iets drinken?’ Celine en Marcel hebben zojuist koffiegedronken en slaan zijn aanbod vriendelijk af. ‘Om direct maar met de deur in huis te vallen vinden wij het heel belangrijk met u een gesprek aan te gaan over uw zoon Alain. Mijn medewerkers en ik hebben hem een tijd gevolgd en zijn tot de conclusie gekomen dat Alain bijzonder hoogbegaafd blijkt te zijn.

Volgens ons verveelt hij zich uitermate en is het voor hem echt geen pretje onze lessen te volgen. Ik zal u een aantal kenmerken voorleggen welke ik u ook per email zal toesturen zodat u op uw gemak het een en ander nog eens kunt nalezen. Ik hoop dat u mij goed begrijpt dat er binnen uw gezin veranderingen op kunnen treden.

Als het gaat om kenmerken van hoogbegaafden dan is er onderscheid tussen leervermogen en gedrag.

Kenmerken met betrekking tot het leervermogen zijn: hoge intelligentie. Snel van begrip. Grote algemene interesses. Taalvaardig. Hoog leertempo, grote denk- en leerstappen. Verworven kennis goed toepassen. Goed geheugen. Doorvrager en waarnemer, groot analytisch inzicht en probleemoplossend vermogen. Creativiteit en originaliteit. Denkt buiten reguliere kaders. Kenmerken met betrekking tot het gedrag zijn: Geestelijk vroegrijp: of wekken de indruk daarvan. Sterk rechtvaardigheidsgevoel. Perfectionistische instelling. In staat tot zelfreflectie. Zoekt ontwikkelingsgelijken in oudere kinderen.

Accepteert regels en tradities niet klakkeloos, maar bevraagt ze. Grote behoefte aan autonomie: oftewel zelfbestuur. Hoogbegaafden vertonen uitzonderlijk gedrag of hebben de potentie om dit te doen op een van de volgende gebieden: algemeen intellectueel vermogen.

Specifiek academische aanleg. Creatief denken. Leiderschapstalent. Visuele of uitvoerende kunsten. Nu spreken wij alleen nog over positieve kanten, maar hoogbegaafden zijn zeer overgevoelig en kunnen zich overmatig invoelen in hun medemens.

Emoties kunnen hoog oplopen bij het verlies van vrienden en familieleden en kunnen leiden naar depressiviteit en groot verdriet. Kunt u mij nog volgen? Het is heel wat, hoor.' Marcel reageert twijfelachtig: 'Redelijk, het is me wel duidelijk.' Celine en Marcel glimlachen als een boer die kiespijn heeft. Nu blijkt dat Celine het al enige tijd heeft gemerkt door zijn vele vragen die hij tot haar ergernis kon stellen.

Dupré gaat verder: 'Daarom lijkt het ons nu het beste moment een gesprek met u aan te gaan aangezien de grote vakantie van bijna 8 weken aanstaande maandag begint, zodat u alle tijd heeft hoe het nu verder moet met de studie van uw zoon.

Ik laat het hierbij en zal ik u het totaaloverzicht via email doen toekomen.' Marcel en Celine nemen afscheid van heer Dupré, die toezegt altijd beschikbaar te zijn bij vragen.

Uitgeput van hetgeen ze van Dupré hebben meegekregen gingen Marcel en Celine thuis aan de wijn!

Er werd gehuild en gelachen en slingerde Marcel naar zijn laptop om te kijken of het 'hoogbegaafde emailbericht' al binnen was, hij moest er zelf om lachen. Celine krijgt ook de slappe lach en vraagt of ze nog een fles zoete witte wijn moet aanbreken.

Marcel antwoordde, 'Ben de be, be, bela.' en dook de gang in

naar de slaapkamer. 'Ik neem er nog eentje, ja, eentje maar hoor, doi.' lachte Celine.

Als Alain de volgende dag thuiskomt van school, zijn Marcel en Celine nog niet thuis van hun werk. Alain heeft het zich aangemeten als hij de huisdeur heeft opengemaakt telkens hetzelfde liedje te zingen: 'Daar gaat het sleuteljochie weer, telkens weer, romptepom, hallo?' Hij is natuurlijk nieuwsgierig wat er allemaal besproken is rondom zijn persoon. Bij toeval ziet hij dat op de salontafel wat papierwerk ligt, neemt het in zijn handen en ploft ermee zonder zijn jas uit te trekken op de zitbank en begint te lezen:

Sociaal-emotionele ontwikkeling van hoogbegaafden zijn er veel misverstanden. Veel leerkrachten vinden hun hoogbegaafde leerling niet erg sociaal. Er kan inderdaad sprake zijn van moeilijke communicatie. Het heeft evenzo betrekkingen op hoogbegaafde volwassenen. Vaak gebruikt men te moeilijke woorden en begrippen. Bij kinderen ontwikkelt het niveau van spelen sneller. Zij hebben soms andere interesses en behoefte om aardig gevonden te worden.

Hoogbegaafde kinderen, in welke leeftijdsfase ook, en volwassenen hebben veel minder te komen dan de gemiddelde leerling. Daarom is het goed om bij de leerstof qua herhalingen, voor hen te beperken, om verveling te voorkomen.

Compacten is het overslaan van overbodige herhalings- en oefenstof. Bij compacten wordt ongeveer 50 – 75 % van de oefenstof geschrapt, en ongeveer 75 – 100% van de herhalingsstof.

Alain ligt min of meer op de zitbank. Uitgelezen en met opvallende nonchalance, laat hij met enige flair de uitgeprinte gegevens van zijn schoolhoofd tussen duim en wijsvinger op de grond fladderen. Hij grinnikt en zucht diep.

Hardop zegt hij tegen zichzelf: 'Zo, dat weten we dan ook weer. Ik vraag mij af wat ik nog op die school moet leren? Gelukkig begint maandag de grote vakantie.'

Zijn ouders Celine en Marcel hebben een caravan staan op Camping de Paris, tussen het natuurgebied van Bois de Boulogne en de rivier de La Seine. Alain vindt het daar afschuwelijk aangezien hij daar geen vrienden heeft zitten.

Überhaupt heeft hij niet veel vrienden, behalve dan Yves Duclos, maar die gaat altijd met zijn ouders naar Monaco omdat zijn vader te veel geld heeft.

Marcel had voorgesteld een paar dagen naar Disneyland te gaan, maar dat vindt Alain weer zo kinderlijk.

Trouwens, zijn ouders hebben maar twee weken vakantie en zit hij overdag alleen in die caravan. Na hun werkzaamheden duiken zijn ouders ook weer de caravan in en daar blijft het dan bij. Overdag in zijn eentje daar te zitten niksen is niks. Dan bloeit er een idee bij Alain op. Opa's en oma's in Domrémy-la-Pucelle, ja, daar gaat hij lekker logeren voor een aantal weken.

Hij dondert zowat van de zitbank van blijheid. Rent naar de radio en zet die keihard aan en danst 'ie als een wilde de kamer rond. Of zijn ouders en grootouders het willen of niet, hij gaat gewoon en lekker in zijn eentje, o, zo! Zijn grootouders moeten hele lieve mensen zijn, maar Parijs is voor hen veel te ver om te bezoeken, dus? Dan gaat hij wel naar hen!

Alain heeft nog niet eerder met zoveel spanning gewacht tot dat zijn ouders van hun werk terugkomen.